

TÔI ĐI HƯỚNG ĐẠO Ở ĐÀ LẠT

Trần Ngọc Toàn

Năm 48, trong khi Mẹ tôi bận rộn với việc nhà và 4 đứa con trai “ phá như giặc”, tôi may mắn được cô của tôi lúc ấy còn ở với ông Nội tôi đi học, đưa vào Bầy Sói Con ở ấp Số 4 tại Đà Lạt. Vào Chủ nhật hàng tuần Đoàn Sói của chúng tôi họp trên một ngọn đồi trọc sau lưng Địa phận Thánh Mẫu Marie. Chúng tôi vui đùa với các trò chơi, bài hát ngắn trong không khí dịu mát và yên lành của thành phố núi vào năm còn được gọi là Hoàng Triều Cương Thổ. Tôi chỉ còn nhớ nhất là chuyến đi trại xa và ở lại qua đêm ở Quận Đơn Dương (DRAN) với các anh chị lớn ở Tráng Đoàn và Thiếu đoàn. Đoàn Sói của chúng tôi cũng được tham gia vào chương trình Lửa Trại có sân khấu hàng hoành để giúp vui cho đồng bào địa phương. Chưa được một năm với Đoàn Sói Con, do Mẹ tôi đột ngột từ trần năm tôi lên 9 tuổi, tôi phải theo Cha tôi dọn nhà đi quanh trong thành phố. Đến năm 52, khi bắt đầu được nhận vào lớp Trung học đầu tiên của trường Trung Học Phương Mai (về sau được đổi tên thành Quang Trung rồi Bùi Thị Xuân) tôi vô tình nhập bọn chơi bóng rổ trên sân sau Rạp Hát Eden là Ngọc Lan sau này lúc nghỉ học vào buổi trưa không về nhà. Ở đây, anh Thiếu trưởng Thiếu đoàn Quang Trung là Nguyễn Văn Võ đã rủ tôi trở lại với Hướng Đạo. Lúc ấy, Cha tôi quá bận rộn với những chuyến đi xa làm ăn và cuộc sống khó thở dưới cặp mắt cú vọ của người Dì ghẻ, ngoài giờ đi học tôi thường tránh né về nhà. Có những ngày nghỉ học tôi đi lang thang một mình trong khu rừng núi sau nhà. Hơn nửa tiền ăn sáng và ăn trưa cũng không có lấy gì sắm sửa quần áo đồng phục (áo nâu và quần sọt xanh đậm) với mũ bẻ ba góc. May nhờ có anh Võ vốn từ một gia đình giàu có đã giúp cho tôi đầy đủ. Từ đấy, tôi không còn sống lủi thủi đơn độc nữa. Tôi đã có một đám bạn cùng lứa tuổi từ khắp nơi trong thành phố nhỏ vắng lặng này. Về sau, cũng nhờ sốt sáng rủ thêm đứa em vốn là con riêng của Mẹ kế vào Đoàn của chúng tôi nên tôi có thể đi chơi Hướng đạo liên tục cho đến ngày nhập học Trường Võ Bị ở Đà Lạt. Có cái hay nhất là Thiếu đoàn của chúng tôi gồm đủ các bạn cùng lứa xuất

thân từ đủ mọi tầng lớp xã hội của Thành phố. Chúng tôi thân nhau đến nỗi hầu như ngày nào cũng gặp mặt nhau ngoài buổi họp chính thức ngoài trời vào sáng Chủ nhật trên đồi Hòa bình ngay cuối đường Đoàn Thị Điểm sau lưng trường Tiểu Học Đà Lạt. Khoảng đất trống trên ngọn núi với rừng thông già lúc ấy đã trở thành đoàn quán ngoài trời của chúng tôi. Hồi này Hướng Đạo Pháp ở Dalat có đến hai trụ sở như hai ngôi biệt thự nhỏ ở trên đường đi Trại Mát. Với tuổi trẻ trong sáng và tinh thần Hướng đạo chúng tôi đối xử với nhau như anh em ruột trong một nhà. Về sau, tôi còn được bạn bè khá giả hơn cho quần áo đồng phục, mũ nón và đôi khi cả giày để đi Trại nữa. Vào đầu thập niên Năm 50, Đà Lạt còn rất vắng vẻ ít người. Hàng tháng anh Thiếu trưởng tổ chức đi cắm trại quanh Thành phố bằng xe đạp. Chúng tôi tìm xin những chiếc xe cũ hư hỏng đem về cặm cụi xúm nhau sửa chữa lại rồi đèo nhau đi trại. Hai cây gậy được cột cặp sườn xe. Một chiếc ba lô cũ của Pháp với lều trại, nồi niêu để phía trước tay lái. Người ngồi sau mang ba lô trên lưng. Cờ Đội kẹp theo sườn xe nghiêng trên tay lái bay phất phới. Lúc ấy, không phải đi xa lắm. Quanh Hồ Than thở còn rừng thông rậm bạt ngàn, âm u và tĩnh lặng. Cam Ly Thượng về đêm còn nghe tiếng hổ gầm gừ. Đường vào Thác Dantania còn đầy hiểm trở cheo leo với cây lá um tùm rậm rạp. Thác Prenn, Liên Khàng, Gougah, Pongour không có một bóng người ngoài một vài Đồng bào Thượng đóng khố mang gùi lạng lẹ đi từng hàng một vào rừng. Anh em chúng tôi rất giỏi xoay sở và tháo vát dù chỉ mới 12, 13 tuổi. Lều trại làm từ những tấm bạt cũ rách của nóc xe hàng hoặc mui xe quân đội phế thải được mấy anh em tự tay cắt may lấy cả ngày. Mỗi lần đi trại cứ lượm nồi niêu cũ trong nhà mang đi tự nấu ăn. Chúng tôi còn học người Thượng làm nổ bắn chim, nhóm lửa bằng đá lửa lượm ở bờ suối. Do hoàn cảnh gia đình, tôi đã may mắn được dạy dỗ và uốn nắn trong Phong trào Hướng Đạo ngoài trường lớp. Tôi không còn lậm lì ít nói như trước nữa. Ba Lời Hứa và 10 điều Luật Hướng Đạo đã ăn sâu vào tâm khảm của tôi. Vốn

không biết giao tế và vụng về khi tiếp xúc với người khác tôi đã học được từ Hướng đạo cách xử thế trong sinh hoạt và qua cuộc sống tập thể, hòa hợp với mọi người. Dần dần, từ đội viên lên làm Đội phó, Đội trưởng rồi đến Đội trưởng Nhất, Hướng Đạo đã rèn luyện tôi thêm khả năng lãnh đạo. Nhờ đó khi gia nhập Quân Đội khả năng này đã giúp tôi thành công ở đơn vị tác chiến. Lúc nào tôi cũng vẫn còn là một Hướng Đạo Sinh. Một trong những đức tính quý nhất là lòng yêu nước thương nòi qua Lời Hứa luôn luôn Trung thành với Tổ Quốc. Lúc tôi vào Thiếu Đoàn Quang Trung anh Lê Xuân Đăng là Đạo trưởng Đạo Lâm Viên. Một năm sau anh Lê Phỉ là Đại úy Quân Đội giải ngũ về dạy ở trường Trung Học Quang Trung nguyên anh là Huynh trưởng Hướng Đạo cũ trở lại hoạt động. Về sau anh đã đứng ra lập trường Trung Học Tư Thục Văn Hoá. Ngoài ra còn có anh Nguyễn Hữu Tuyền là Trưởng Ty Lâm Sản. Từ đây Phong trào Hướng đạo đã lớn mạnh với các Thiếu đoàn Lê Lợi, Nữ đoàn Hướng Đạo phát triển với Trưởng Nông Kim Yến. Nhóm bạn của chúng tôi đã lớn lên đứng ra lập Kha đoàn, Tráng Đoàn. Họ đã tổ chức đi cắm trại bằng

xe đạp từ Đà Lạt đi Phan Rang, Nha Trang và đạp ra tận Huế để thăm Trại Trường Bạch Mã. Riêng tôi do hoàn cảnh riêng cứ bám theo Thiếu đoàn Quang Trung cho đến ngày vào Quân Đội. Khi chuẩn bị cùng Thiếu đoàn đi dự Trại Họp Bạn Toàn Quốc tại Trảng Bom tôi nhận được giấy gọi trình diện nhập học Khóa 16 của Trường Võ Bị Quốc Gia. Tôi đã tự quyết định đi dự Trại Trảng Bom rồi mới vào trình diện nhập học. Do đó khi trở về vào trình diện tôi là người Tân Khóa Sinh duy nhất nhập học trễ nhất của cả Khóa. Sinh viên sĩ quan Khóa 14 là Khóa đàn anh của tôi Nguyễn Kim Thịnh vốn là Tiểu Đoàn Trưởng Tân Khóa Sinh đã đích thân ra đón tôi ở Cổng Trường. Trong khi các bạn cùng khóa của tôi đều đã mặc quân phục chỉ có một mình tôi mặc thường phục dơ bẩn chạy ở cuối hàng quân đến cả hai tuần lễ. Sau này, tôi có cái duyên lạ là khi làm Đại đội trưởng của Tiểu đoàn 4 Thủy Quân Lục Chiến lên bàn giao vị trí hành quân tôi đã nhận từ tay của Đại úy Nguyễn Kim Thịnh. Thật không ngờ tôi lại có cái ngày gặp người bạn HD hy hữu này..

Thời Gian

Như dòng nước chảy qua cầu
Thời gian lặng lẽ trôi mau ai ngờ
Tự bao giờ tới bây giờ
Thời gian trôi mãi có chờ đợi ai.

Mới vừa đó đã hai thứ tóc
Mấy mươi năm... phút chốc, thiệt là nhanh
Như bóng mây thoáng một chút mong manh
Như gió thoảng qua màn hình và biến mất
Bao nhiêu kẻ đã về lòng đất
Bao cảnh đời đã dâu biển đổi thay
Bao quyền uy đã vượt khỏi tầm tay
Đều khuất dạng theo thời gian lặng lẽ.

Thời gian nhanh là thế
Phải làm sao để khỏi phí thời gian?
- Hành động đi, cương quyết trước gian nan
Mau đứng dậy với nhiệt tâm khai phá

Luôn sắp sẵn đi vào vùng sỏi đá
Thẳng tiến thêm mong giúp ích nhân quần
Sống vui tươi hòa hợp với tha nhân
Lấy tha thứ để vòng tay rộng mở
Làm điều thiện để ân tình càng triển nở.
Đìu dắt nhau sống xứng đáng con người.

Trước khi an nghỉ lìa đời
Tâm hồn thanh thản mỉm cười ra đi.
--- Thời gian quý quá khôn bì!

Lời tâm huyết B.P để lại
Đã ân cần nhắn gửi Tráng Sinh:
" Tự mình chèo lái thuyền mình"
Đừng nên phí cuộc hành trình đời ta
Thời gian vùn vụt trôi qua
Từng giây từng phút thực là quý thay.

Tuấn Việt.